

Bihotzaren bi hegoak

Herri lasai batean, muino berdez eta kale estuez inguratuta, bizi zen Clàudia, 9 urteko neska bat, ile marroi kizkurra eta egun lainotsuenak ere alaitzen zituen irribarre batekin. Gauza asko maite zituen: ipuinak irakurtzea, lagunekin jolastea eta, batez ere, patinajea eta dantza.

Arratsaldero, etxeko lanak amaitu ondoren, patin urdinak jantzi eta izotz izar bat bezala irristatzen zen kalean behera. Bizilagunak gelditu egiten ziren hura begiratzeko, irribarrez ikusten zutenean biraka eta saltoka ari zela, gurpilak lurra ukitzen ez zutela zirudien arintasun handiz.

Baina larunbatetan, Clàudia desberdina zen. Dantza akademian, eraldatu egiten zen. Soineko gorriarekin eta oinetako distiratsuekin, musikaren erritmoan mugitzen zen, musikaren parte balitz bezala. Bere irakasleak beti esaten zion: *“Clàudia, dantza odolean duzu!”*.

Egun batean, egutegiari begira zegoela, sabela irauli zion zerbait aurkitu zuen:

—*Ai, ez...* —murmuratu zuen.

Patinaje Txapelketa Handia eta Urteroko Dantza Jaialdia egun berean ziren, ordu berean.

—*Ezin da izan!* —oihu egin zuen, begiak zabal-zabalik—. *Hainbeste praktikatu dut bietarako... Nola aukeratu dezaket?*

Bihotza hondoratu zitzaion. Patinatzeak libre sentiarazten zion, txori bat bezala. Dantzak indartsu sentiarazten zion, gerlari printzesa bat bezala.

Gau hartan, afaltzen ari zela, gurasoak konturatu ziren zerbait gaizki zegoela.

—*Clàudia, zer gertatzen da?* —galdetu zion amak, bizkarra laztanduz.

Gora begiratu zuen, begiak bustita.

—*Ez dakit zer egin... Patinatzea eta dantzatzea maite ditut, baina ezin naiz bi lekuetan egon aldi berean. Beldur naiz norbait etsitzeaz... edo neure burua etsitzeaz.*

Aitak irribarre samur bat egin eta esan zion:

“Alaba, bizitzak askotan aukeratzera behartuko zaitu. Ez da zuzena edo okerra aukeratzea... baizik eta bihotzez aukeratzea eta aukeratu duzuna pozik bizitzea”.

Amak gaineratu zuen:

“Eta gogoratu: ez dago aukera perfekturik”. Garrantzitsuena da nola sentitzen zaren egiten duzunean.

Clàudiak egunak eman zituen horretan pentsatzen. Izotz gainean imajinatu zuen bere burua, adrenalina igoera sentitzen jendetzak bere izena deitzen zuenean. Gero, eszenatokian imajinatu zuen bere burua, taldekideekin musikaren erritmoan mugitzen.

Azkenik, ekitaldiaren aurreko gauean, jakin zuen:

—Patinaje lehiaketara joango naiz... baina bihar, amaitutakoan, dantzaldi txiki bat antolatuko dut plazan denekin ospatzeko!

Lehiaketaren goizean, bihotza taupaka ari zitzaion. Bere izena entzutean, arnasa sakon hartu eta pistan irristatu zen. Hainbesteko grinaz egin zuen bere emanaldia, ezen epaileek irribarre egin baitzuten. Ez zen lehenengoa... ezta bigarrena ere geratu. Hirugarrena izan zen.

Etsipenaren ordez, irribarre egin zuen. *“Dena eman dut”,* pentsatu zuen.

Eta gero... bere promesa bete zuen. Herriko plazan, lagunekin eta senideekin begira, musika jarri eta inoiz ez bezala dantzatu zuen. Denek animatu zuten, eta zoriontasun izugarria sentitu zuen.

Egun hartan, hau ulertu zuen:

1. Aukeratzea zaila da, baina ezer ez egitea baino hobea da.
2. Ezin da beti irabazi, baina beti gozatu daiteke bidaiaz.
3. Pasioak ez dira galtzen behin aukeratuz: dantza oraindik hor zegoen, eta baita patinajea ere.

Eta horrela, bihotz arinarekin, loak hartu zuen pentsatzen: *“Bihar... maite dudana egiten jarraituko dut, aukeratzeko beldurrik gabe”.*